

Timen for Guds dom er kommet – nummer én

Dommen over de levende og den profetiske betydningen av 11. september

Jeff Pippenger

2024-12-18

I ganske lang tid, faktisk fra umiddelbart etter 11. september, har vi konsekvent undervist at dommen over de levende begynte den 11. september. Vi forstod dette faktum ut fra en mengde bibelske vitnesbyrd, som stadfestet det fra fullstendig ulike retninger. Siden juli 2023 har vi forstått enda flere detaljer ved dommen over de levende, som begynte den 11. september, sammenlignet med de detaljene som ble oppdaget kort tid etter 11. september. Hvorfor begynte dommen over de levende den 11. september? Hva er den bibelske dommen over de levende?

I det første kapittelet i Johannes' åpenbaring er det fremste kjennetegnet ved Kristus at Han er Alfa og Omega, Begynnelsen og Enden, den Første og den Siste. Han gir et eksempel på nettopp denne egenskapen ved sin karakter da Han befalte Johannes å skrive det som var, og ved å gjøre dette ville Johannes også skrive det som skulle komme. Jesus fremstiller alltid enden ved begynnelsen. Det er den Han er.

Bibelen identifiserer Jesus som Ordet. Bibelens første bok, Første Mosebok, betyr «begynnelse». Bibelens siste bok er Johannes' åpenbaring, og de sannheter som først ble fremstilt i Første Mosebok, blir behandlet i Johannes' åpenbaring. Første Mosebok er Alfa, og Johannes' åpenbaring er Omega, og sammen er de Ordet, og Ordet er Jesus, som er Alfa og Omega. Guds signatur, eller Hans navn, er skrevet inn i hvert avsnitt av bibelsk profeti. Denne signaturen bekrefter at lyset i avsnittet er sannhet.

Dersom en tolkning av et profetisk skriftsted ikke bærer Guds signatur, som er Hans navn, som er Hans karakter, er tolkningen derfor uriktig. Det finnes andre prøver som bør anvendes når Guds profetiske Ord skal tolkes, men hvilken prøve et menneske enn måtte anvende, bør prøven være definert innenfor Guds Ord. Dersom det ikke finnes menneskelagde prøver, finnes det færre menneskelagde tolkninger. Så hvorfor? Og hva? Er den bibelske dommen over de levende som begynte den 11. september?

Når Kristus åpenbarer seg i Johannes' åpenbaring, identifiserer Han seg selv som begynnelsen og enden, og bruker profeten Johannes til å illustrere hva denne egenskapen ved Hans karakter representerer. Han identifiserer budskapet i hele boken som en åpenbaring av seg selv. Han befaler Johannes å skrive det som da eksisterte i Johannes' verden, og ved å gjøre dette skulle Johannes nedtegne det som skal være ved verdens ende. Johannes var en av de tolv lederne ved begynnelsen av den kristne kirke, og Johannes illustrerer derfor avslutningen av den kristne kirke, representert ved de hundre og førtifire tusen og den store skare i Åpenbaringen kapittel syv.

Den bibelske logikken er denne: Jesus er Ordet, ved hvilket alle ting ble skapt, Ordet som alltid har eksistert hos sin Far, og Han er også Bibelen, for Han er Guds Ord. Den første egenskapen ved Kristi karakter som blir introdusert i Guds Ords siste budskap, er at Han illustrerer enden på en ting

ved begynnelsen av den selvsamme tingen. Dersom denne sannheten om Guds karakter ikke anvendes i en persons studium av Bibelen, kan vedkommende ikke virkelig vite hva de levendes dom er, og hvorfor den begynte 11. september, og enda viktigere, hvorfor den nesten er over.

Som et eksempel på prinsippet om Alfa og Omega er det gamle Israel et forbilde på det moderne Israel, noe som er en profetisk sannhet som også kan uttrykkes slik: det bokstavelige Israel er et forbilde på det åndelige Israel. Uansett hvordan dette måtte uttrykkes, har både det gamle, bokstavelige Israel og det moderne, åndelige Israel en begynnelseshistorie og en avslutningshistorie. Tre av de fire historiene ligger i fortiden, og vi befinner oss nå i den fjerde og siste historien.

De tre tidligere historiene representerer tre vitner for den siste generasjonen i jordens historie. Disse tre tidligere historiene identifiserer den generasjonen som i Åpenbaringsboken fremstilles som de hundre og førtifire tusen. Det finnes andre profetiske historielinjer som også omhandler de hundre og førtifire tusen, men tallet hundre og førtifire tusen inneholder den profetiske symbolikken at de hundre og førtifire tusen er dem som profetisk fremstilles ved å multiplisere de tolv stammene i det gamle, bokstavelige Israel med de tolv disiplene i det moderne, åndelige Israel.

Som et annet eksempel på Alfa og Omega representerer de tre englene i Åpenbaringen kapittel fjorten en begynnelses- og avslutningshistorie. Millerittbevegelsen representerer begynnelseshistorien for de tre englene, og de hundre og førtifire tusens bevegelse representerer historien ved avslutningen av den tredje engelens budskap. Alfa-bevegelsen forkynte åpningen av den undersøkende dommen den 22. oktober 1844. Omega-bevegelsen forkynte åpningen av dommen over de levende og identifiserte dens begynnelse som 11. september.

Et tredje eksempel på Alfa og Omega, som lett kan stadfestes ved inspirasjon, er at lignelsen om de ti jomfruene ved begynnelsen ble oppfylt til punkt og prikke i millerittenes alfa-bevegelse. Søster White identifiserer millerittenes historie i boken *The Great Controversy* i sammenheng med at denne lignelsen ble oppfylt på den tiden. Hun lærer at omega-bevegelsen til de hundre og førtifire tusen også vil oppfylle lignelsen om de ti jomfruene til punkt og prikke. Tre korte vitnesbyrd om Kristus, som identifiserer enden med begynnelsen.

Ved det gamle Israels begynnelse inngikk Herren en pakt med hebreerne, slik dette var representert ved blodet på dørstolpene, noe som selvsagt er den aller første omtalen av midnattsropet i Guds Ord. Dåpen er et symbol på et paktsforhold med Kristus, og Paulus lærer oss at hebreerne som drog ut av Egypt, alle ble døpt «i skyen» og «i havet». Da de var kommet forbi havet, fikk de manna, som blant annet er et symbol på syvendedagssabbaten i den sammenheng at den var en prøve.

«Mannaen» representerer deres første prøve, og da de sviktet i sin tiende og siste prøve, da de forkastet budskapet fra Josva og Kaleb, forkastet Herren dem deretter som sitt paktsfolk og inngikk pakt med Josva og Kaleb. Da de omsider gikk inn i det lovede land, var omskjærelsens rite ikke blitt utført på de menn som var født i løpet av de førti årene, for riten var blitt avsluttet ved opprøret i Kadesj og gjeninnstiftet i Kadesj like før inngangen. Dette er et kjennetegn på Alfa og Omega.

De førti årene med vandring i ørkenen begynte med opprøret mot Josvas og Kalebs budskap, og de endte med at Moses i opprør slo på Klippen og dermed ga en uriktig fremstilling av Guds karakter og verk. Begynnelsen på det gamle Israel illustrerer slutten på det gamle Israel.

Ved slutten av det gamle Israel kom Jesus som «Paktens budbærer» i Malaki kapittel tre for å stadfeste «pakten» med de mange i én uke, til oppfyllelse av Daniel kapittel ni. Som Paktens budbærer inngikk Kristus pakt med den kristne menighet i selve den historie hvor Han gikk forbi det tidligere paktsfolket. Ved begynnelsen av det gamle Israel som Guds paktsfolk gikk Herren forbi et tidligere paktsfolk og inngikk pakt med et nytt utvalgt folk. Han gjorde nøyaktig det samme ved slutten av det gamle Israel.

Et symbol på en pakt er ekteskapet, og fra Kristi fødsel og inntil Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr. fremstiller profetien en gradvis skilsmisse mellom Gud og det gamle, bokstavelige Israel. Så når trådte skilsmissen faktisk i kraft: ved hans fødsel, hans død, steiningen av Stefanus eller Jerusalems ødeleggelse?

I mellomtiden søkte tilbedere fra alle nasjoner til templet som var viet til tilbedelsen av Gud. Glitrende av gull og kostbare steiner var det et syn av skjønnhet og storhet. Men Jehova fantes ikke lenger i dette herlighetens palass. Israel som nasjon hadde skilt seg fra Gud. Da Kristus, nær slutten av sin jordiske tjeneste, for siste gang så inn i templets indre, sa han: «Se, deres hus blir etterlatt dere øde.» Matteus 23:38. Inntil da hadde han kalt templet sin Fars hus; men da Guds Sønn gikk ut fra disse murene, ble Guds nærvær for alltid trukket bort fra templet som var bygd til hans ære.» Apostlenes gjerninger, 145.

Dagen etter det triumferende inntoget forkynnte Kristus at jødernes hus var lagt øde, og skilsmissen var fullbyrdet. Dermed ble skilsmissen fullbyrdet da solen gikk ned på dagen for det triumferende inntoget.

«Jerusalem hadde vært gjenstand for Hans omsorg, og slik en øm far sørger over en villfarende sønn, slik gråt Jesus over den elskede stad. Hvordan kan jeg oppgi deg? Hvordan kan jeg se deg viet til ødeleggelse? Må jeg la deg gå for å fylle ditt misgjerningsbeger? Én sjel er av en slik verdi at, i sammenligning med den, synker verdener ned i ubetydelighet; men her var en hel nasjon i ferd med å gå tapt. Når den raskt synkende solen i vest skulle forsvinne fra himmelen, ville Jerusalems nådetid være omme. Mens prosesjonen stanset på Oljebergets høyde, var det ennå ikke for sent for Jerusalem å omvende seg. Barmhjertighetens engel holdt da på å folde sine vinger for å stige ned fra den gyldne trone og vike plassen for rettferdigheten og den hurtig kommende dom. Men Kristi store kjærlighetshjerte bønnfalt ennå for Jerusalem, som hadde foraktet Hans miskunnhetsgjerninger, ringeaktet Hans advarsler og sto i ferd med å farge sine hender i Hans blod. Om Jerusalem bare ville omvende seg, var det ennå ikke for sent. Mens de siste stråler fra den nedgående solen ennå hvilte over tempel, tårn og spir, ville da ikke en god engel lede henne til Frelserens kjærlighet og avvende hennes skjebne? Du vakre og uhellige stad, som hadde steinet profetene, som hadde forkastet Guds Sønn, som ved din ubotferdighet lenket deg selv i treldommens lenker — din nådedag var nesten omme!»

«Atter taler Guds Ånd til Jerusalem. Før dagen er omme, blir enda et vitnesbyrd avlagt om Kristus. Vitnets røst løftes, som svar på kallet fra en profetisk fortid. Dersom Jerusalem vil

høre kallet, dersom hun vil ta imot Frelseren som går inn gjennom hennes porter, kan hun ennå bli frelst.

«Meldinger har nådd lederne i Jerusalem om at Jesus nærmer seg byen med en stor menneskemengde. Men de har ingen velkomst for Guds Sønn. I frykt går de ut for å møte Ham, i håp om å spre folkemengden. Idet prosesjonen er i ferd med å stige ned fra Oljeberget, blir den stanset av lederne. De spør etter årsaken til den høylytte gleden. Mens de spør: «Hvem er dette?», besvarer disiplene, fylt av inspirasjonens ånd, dette spørsmålet. I veltalende toner gjentar de profetiene om Kristus:»

«Adam vil fortelle deg: Det er kvinnens ætt som skal knuse slangens hode. »

«Spør Abraham, så skal han fortelle deg: Det er ‘Melkisedek, konge i Salem’, fredens konge.» 1. Mosebok 14:18.

«Jakob vil si deg: Han er Silo av Juda stamme.»

«Jesaja vil fortelle deg: ‘Immanuel’, ‘Underfull, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste.’ Jesaja 7:14; 9:6.»

«Jeremia vil fortelle deg: Davids Spire, ‘Herren vår rettferdighet’. Jeremia 23:6.»

«Daniel vil fortelle deg: Han er Messias.»

«Hosea vil fortelle deg: Han er ‘Herren, hærskares Gud; Herren er hans minne.’ Hosea 12:5.»

«Døperen Johannes vil fortelle deg: Han er ‘Guds Lam, som tar bort verdens synd.’ Joh 1,29.»

Den store Jehova har forkynt fra sin trone: «Dette er min elskede Sønn.» Matteus 3:17.

«Vi, hans disipler, erklærer: Dette er Jesus, Messias, livets fyrste, verdens Forløser.»

«Og mørkets maktens fyrste anerkjenner Ham og sier: ‘Jeg vet hvem Du er, Guds Hellige.’ Markus 1,24.» Slektenes håp, 577–579.

Historien om Kristi triumferende inntog var et forbilde på historien om Midnattsropet i millerittperioden. Avsnittet fra Søster White viser at da inntoget begynte, kom folket under Den Hellige Ånds inspirasjon, og deretter stanset Kristus og gråt over Jerusalem. Etter dette fortsatte Han sitt inntog og blir så konfrontert av det jødiske lederskapet. Jeg ønsker å isolere visse kjennetegn ved denne fortellingen for å identifisere veimerker som gjentas i millerittenes historie. Men først vil jeg fremføre et poeng om begynnelsen og avslutningen. Det vi nettopp siterte fra Søster White representerer slutten på et kapittel, og innledningen til det neste kapitlet sier følgende.

Kristi triumferende ferd inn i Jerusalem var den svake forutanelen om Hans komme på himmelens skyer med makt og herlighet, omgitt av englers triumf og de helliges jubel. Da skal Kristi ord til prestene og fariseerne bli oppfylt: «Fra nå av skal dere ikke se Meg før dere sier: Velsignet være Han som kommer i Herrens navn.» Matteus 23:39. I profetisk syn ble Sakarja vist denne dagen med endelig triumf; og han så også skjebnen til dem som ved det første komme hadde forkastet Kristus: «De skal se opp til Meg, Ham som de har gjennomstunget, og

de skal sørge over Ham slik en sørger over sin enbårne sønn, og være i bitter sorg over Ham slik en er i bitter sorg over sin førstefødte.» Sakarja 12:10. Denne scenen forutså Kristus da Han skuet byen og gråt over den. I Jerusalems timelige undergang så Han den endelige ødeleggelsen av det folk som var skyldig i Guds Sønn's blod.

«Disiplene så jødernes hat til Kristus, men de så ennå ikke hva det ville føre til. De forstod ennå ikke Israels sanne tilstand og innså heller ikke den gjengjeldelse som skulle komme over Jerusalem. Dette åpenbarte Kristus for dem gjennom en betydningsfull anskuelsesundervisning.»

«Den siste appellen til Jerusalem hadde vært forgjeves. Prestene og rådsherrene hadde hørt fortidens profetiske røst gjenlyde fra folkemengden som svar på spørsmålet: 'Hvem er dette?' men de tok den ikke imot som Inspirasjonens røst. I vrede og forundring forsøkte de å bringe folket til taushet. Det var romerske offiserer i mengden, og overfor dem anklaget Hans fiender Jesus som lederen for et opprør. De fremstilte det slik at Han sto i begrep med å ta templet i besittelse og regjere som konge i Jerusalem.» The Desire of Ages, 580.

Poenget jeg ikke ønsket å gå glipp av, er at Kristi triumferende inntog i Jerusalem ikke bare er et forbilde på midnattropet i millerittisk historie, men også på verdens ende. Det er forbundet med Kristi gjenkomst ved begynnelsen av årtusenet i Åpenbaringen kapittel tjue, og også med Hans gjenkomst sammen med det nye Jerusalem ved slutten av årtusenet. Det er også forbundet med de ugudeliges død ved Hans annet komme, og med deres endelige dom ved slutten av årtusenet. Innledningen til det siste avsnittet sier: «Den siste appell til Jerusalem hadde vært forgjeves. Prestene og rådsherrene hadde hørt fortidens profetiske røst gjenlyde fra folkemengden som svar på spørsmålet: 'Hvem er dette?' men de tok den ikke imot som Inspirasjonens røst.»

Den siste appellen var forgjeves, og appellen ble fremstilt som «fortidens profetiske røst». Mengden på Kristi tid forkastet sin siste appell, for de forkastet Jeremias råd om å vende tilbake til de gamle stiene. De avviste også metoden linje på linje, for disiplene hadde besvart spørsmålet «Hvem er dette?» ved å føre sammen flere vitner, linje på linje, litt her og litt der.

Da Kristus begynner inntoget i Jerusalem, stanser Han underveis. Det begynner med oppfyllelsen av profetien idet disiplene skaffer eselet som Kristus skal ri på. Han hadde aldri ridd et dyr, og dyret hadde aldri vært ridd. Logikken peker på et mirakel, for hvilket dyr tillater en rytter første gang, og hvem vet hvordan han skal mestre å ri på et esel som aldri før har gjort det. Dette ligner da filisterne la et offer på vognen sammen med Arken og spente for to kyr som begge diet kalver, og som aldri før hadde trukket en vogn, og de forlot straks kalvene og begynte ferden for å føre Arken tilbake til hebreerne. Arken er på vei til Jerusalem, og da David endelig fører den inn i Jerusalem, var dette et forbilde på Kristi triumferende inntog.

Da Kristus satt på eselet, begynte folket å kle veien med kappene sine, hogge ned palmegrener, og ropene lød: «Hosianna, Davids Sønn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn! Hosianna i det høyeste!» (Matteus 21:9) Lederne gjorde motstand og krevde at Jesus skulle bringe folkemengden til taushet. De drog videre, og Jesus stanset for å gråte over den fortapte menneskehet, representert ved Jerusalem. Deretter fortsatte prosesjonen, og lederne grep igjen inn

og krevde å få vite hvem Jesus er. Da svarte disiplene med profetenes vitnesbyrd, linje på linje.

Historien vi nå betrakter, ble forutgått av Lasarus' oppstandelse, som markerer den første skuffelsen i den profetiske linjen fremstilt i lignelsen om de ti jomfruer, og av Ussas berøring av arken, i linjen om Davids triumferende inntog i Jerusalem. Den første skuffelsen er knyttet til en nølingstid, og Kristus nølte da han først fikk høre at Lasarus var syk, likesom David nølte ved å la arken bli stående der Ussa døde, inntil han senere hentet den. Lasarus døde og ble deretter oppreist. Lasarus er den som deretter leder eselet som Jesus rir på, inn i Jerusalem.

I millerittisk historie kom den andre engel den 19. april 1844, ved den første skuffelsen, som markerte begynnelsen på drøyetiden. Deretter begynte Samuel Snow gradvis å utvikle budskapet om midnattsropet. Den gradvise utviklingen av dette budskapet er fremstilt ved Kristi inntog i Jerusalem. Fremskridtet i Snows arbeid er også fremstilt i Arkens vandringer, fra filisterne til vognen, til Ussa og til slutt inn i Jerusalem.

Inntoget har en innledende proklamasjon fra folket da lederne ba Kristus om å tie folkemengden, etterfulgt av at Kristus gråt, og deretter disiplenes proklamasjon da de gjenstridige lederne spurte hvem Kristus var. Åpenbarelsen av inspirasjon i folket, som frembrakte de gjenstridige ledernes første reaksjon, gjentas av disiplene da de fremførte «bud på bud» en mengde profetiske vitnesbyrd fra fortiden. Da solen gikk ned den dagen, ble det gamle Israel skilt fra Gud.

I denne beretningen får vi vite at disiplene ikke «forstod den gjengjeldelse som skulle komme over Jerusalem». Den «gjengjeldelse» som skulle «komme over Jerusalem», ble anskueliggjort for disiplene ved «en betydningsfull anskuelsesundervisning». Den betydningsfulle anskuelsesundervisningen var forbannelsen over fikentreet. Jerusalems ødeleggelse, som disiplene ennå ikke forstod, ble illustrert både ved forbannelsen over fikentreet og ved lignelsen som Kristus tidligere hadde undervist om angående fikentreet.

«Advarselen gjelder for all tid. Kristi handling da han forbannet treet som hans egen kraft hadde skapt, står som en advarsel til alle menigheter og til alle kristne. Ingen kan leve etter Guds lov uten å tjene andre. Men det er mange som ikke lever ut Kristi barmhjertige, uselviske liv. Noen som anser seg selv for fremragende kristne, forstår ikke hva som utgjør tjeneste for Gud. De planlegger og tenker ut hvordan de kan behage seg selv. De handler bare med tanke på seg selv. Tid har verdi for dem bare i den grad de kan samle for seg selv. I alle livets forhold er dette deres mål. Ikke for andre, men for seg selv tjener de. Gud skapte dem til å leve i en verden hvor uselvisk tjeneste må utføres. Han bestemte at de skulle hjelpe sine medmennesker på enhver mulig måte. Men selvet er så stort at de ikke kan se noe annet. De er ikke i kontakt med menneskeheten. De som slik lever for seg selv, er lik fikentreet, som gjorde all ytre anspråk, men var uten frukt. De iakttar gudsdyrkelsens former, men uten omvendelse eller tro. I sin bekjennelse ærer de Guds lov, men lydligheten mangler. De sier, men gjør ikke. I dommen som ble uttalt over fikentreet, viser Kristus hvor avskyelig denne tomme skinnhelligheten er i hans øyne. Han erklærer at den åpenbare synder er mindre skyldig enn den som bekjenner å tjene Gud, men som ikke bærer frukt til hans ære.»

«Lignelsen om fikentreet, uttalt før Kristi besøk i Jerusalem, stod i direkte forbindelse med den lærdom Han gav ved å forbanne det ufruktbare treet.» Slektenes håp, 584.

Etter den siste konfrontasjonen med lederne trakk Jesus seg tilbake for å be gjennom natten, og om morgenen, da han gikk forbi fikentreet, forbannet han det.

«Det var ikke tiden for modne fikener, unntatt på enkelte steder; og på høydene omkring Jerusalem kunne det med rette sies: 'Fikentiden var ennå ikke kommet.' Men i frukthagen som Jesus kom til, syntes ett tre å være foran alle de andre. Det var allerede dekket med blader. Det er fikentreets natur at den voksende frukten viser seg før bladene folder seg ut. Derfor ga dette treet, fullt av løv, løfte om velutviklet frukt. Men dets utseende var bedragerisk. Da Jesus gransket grenene, fra den nederste bough til den øverste kvist, fant han 'ikke annet enn blader'. Det var en masse pretensiøst løvverk, og intet mer.»

«Kristus uttalte en ødeleggende forbannelse over det. 'Aldri i evighet skal noen ete frukt av deg heretter,' sa Han. Neste morgen, da Frelseren og Hans disipler igjen var på vei til byen, vakte de visne grenene og hengende bladene deres oppmerksomhet. 'Mester,' sa Peter, 'se, fikentreet som Du forbannet, er visnet bort.'»

«Kristi handling da han forbannet fikentreet, hadde forundret disiplene. Den syntes for dem å være ulik hans ferd og hans gjerninger. Ofte hadde de hørt ham erklære at han ikke var kommet for å dømme verden, men for at verden ved ham skulle bli frelst. De mintes hans ord: «Menneskesønnen er ikke kommet for å ødelegge menneskeliv, men for å frelse dem.» Luk 9:56. Hans underfulle gjerninger var blitt gjort for å gjenopprette, aldri for å ødelegge. Disiplene hadde bare kjent ham som Gjenoppretteren, Helbrederen. Denne handlingen stod alene. Hva var dens hensikt? spurte de.»

«Gud 'har sin lyst i miskunn'. 'Så sant jeg lever, sier Herren Gud, jeg har ikke behag i den ugudeliges død.' Mika 7:18; Esekiel 33:11. For ham er ødeleggelsens verk og forkynnelsen av dommen et 'fremmed verk'. Jesaja 28:21. Men det er i miskunn og kjærlighet at han løfter sløret fra fremtiden og åpenbarer for menneskene følgene av en syndig livsførsel.»

«Forbannelsen over fikentreet var en handlet lignelse. Dette ufruktbare treet, som pranget med sitt pretensiøse løvverk like for Kristi åsyn, var et symbol på den jødiske nasjon. Frelseren ønsket å gjøre klart for sine disipler årsaken til og vissheten om Israels undergang. Til dette formål gav Han treet moralske egenskaper og gjorde det til en tolker av guddommelig sannhet. Jødene stod tydelig fram, adskilt fra alle andre nasjoner, og bekjente troskap mot Gud. De var blitt særlig begunstiget av Ham, og de gjorde krav på rettferdighet fremfor alle andre folk. Men de var fordervet av kjærligheten til verden og av grådighet etter vinning. De skrøt av sin kunnskap, men de var uvitende om Guds krav og var fulle av hykleri. Lik det ufruktbare treet bredte de sine pretensiøse grener høyt ut, frodige i utseende og vakre for øyet, men de bar «ikke annet enn blader». Den jødiske religion, med sitt praktfulle tempel, sine hellige altere, sine mitrakledde prester og høytidelige seremonier, var i sannhet tiltalende i ytre skikkelse, men ydmykhet, kjærlighet og velgjørenhet manglet.» The Desire of Ages, 581, 582.

Vi begynte med å reise to spørsmål som vi er i ferd med å besvare. Disse spørsmålene var: «Hvorfor begynte dommen over de levende på 11. september? Hva er den bibelske dommen over

de levende?»

De få profetiske linjene vi nettopp har lagt frem, er bibelske vitnesbyrd om dommen over de levende. Disse profetiske linjene behandler langt mer enn bare dommens «A, B, C», men vi besvarer først spørsmålene om 9/11 og dommen over de levende.

«Jeg skuet,» sier profeten Daniel, «inntil troner ble satt fram, og en som var Den gamle av dager, tok sete; Hans klær var hvite som snø, og håret på Hans hode som ren ull; Hans trone var ildsluer, og dens hjul brennende ild. En strøm av ild gikk ut og kom fram fra foran Ham; tusen ganger tusen tjente Ham, og ti tusen ganger ti tusen sto framfor Ham; retten ble satt, og bøkene ble åpnet.» Daniel 7:9, 10, R.V.

Slik ble for profetens syn framstilt den store og høytidelige dag da menneskenes karakter og liv skulle føres fram til gransking for hele jordens Dommer, og enhver skulle få gjengjeldt «etter sine gjerninger». Den gamle av dager er Gud Faderen. Salmisten sier: «Før fjellene ble til, og før Du hadde dannet jorden og verden, ja, fra evighet til evighet, er Du Gud.» Salme 90:2. Det er Han, opphavet til alt liv og kilden til all lov, som skal lede dommen. Og hellige engler, som tjenere og vitner, i tall «ti tusen ganger ti tusen, og tusener på tusener», er til stede ved denne store domstol.

«Og se, en som lignet en Menneskesønn, kom med himmelens skyer og kom fram til Den gamle av dager, og de førte Ham fram for Ham. Og det ble gitt Ham herredømme og ære og rike, så alle folk, nasjoner og tungemål skulle tjene Ham. Hans herredømme er et evig herredømme, som ikke skal forgå.» Daniel 7:13, 14. Kristi komme, slik det her er beskrevet, er ikke Hans annet komme til jorden. Han kommer til Den gamle av dager i himmelen for å motta herredømme og ære og et rike, som skal bli gitt Ham ved avslutningen av Hans gjerning som mellommann. Det er dette komme, og ikke Hans annet komme til jorden, som i profetien ble forutsagt å finne sted ved avslutningen av de 2300 dager i 1844. Ledsaget av himmelske engler går vår store Yppersteprest inn i det aller helligste og trer der fram i Guds nærvær for å utføre de siste handlinger i sin tjeneste til gagn for mennesket — å fullbyrde den undersøkende dom og å gjøre soning for alle dem som blir funnet berettiget til dens velsignelser.

«I den forbilledlige tjenesten var det bare de som hadde kommet frem for Gud med bekjennelse og omvendelse, og hvis synder, ved syndofferets blod, var blitt overført til helligdommen, som hadde del i tjenesten på den store forsoningsdagen. Slik er det også på den store dagen for den endelige soning og undersøkende dom: De eneste tilfellene som tas under overveielse, er dem som gjelder Guds bekjennende folk. Dommen over de ugudelige er en særskilt og adskilt gjerning og finner sted på et senere tidspunkt. «For tiden er kommet da dommen skal begynne med Guds hus; men begynner den først med oss, hva skal enden bli for dem som ikke er lydige mot Guds evangelium?» 1 Peter 4:17.»

«Opptegnelsenes bøker i himmelen, der menneskenes navn og gjerninger er innført, skal være avgjørende for dommens beslutninger. Profeten Daniel sier: «Retten ble satt, og bøker ble åpnet.» Åpenbareren føyer til, idet han skildrer den samme scene: «En annen bok ble åpnet, som er livets bok; og de døde ble dømt etter det som var skrevet i bøkene, etter sine gjerninger.» Åpenbaringen 20:12.

Livets bok inneholder navnene på alle som noen gang har trådt inn i Guds tjeneste. Jesus sa til sine disipler: «Gled dere over at navnene deres er innskrevet i himmelen.» Lukas 10:20. Paulus taler om sine trofaste medarbeidere, «hvis navn står i livets bok». Filipperne 4:3. Daniel, idet han skuer frem mot «en trengselstid som det aldri har vært maken til», erklærer at Guds folk skal bli utfridd, «hver den som blir funnet innskrevet i boken». Daniel 12:1. Og Åpenbareren sier at bare de skal gå inn i Guds stad hvis navn «er skrevet i Lammets livets bok». Daniel 12:1; Åpenbaringen 21:27.

«En minnebok» blir skrevet framfor Gud, og i den blir de gode gjerninger nedtegnet som er gjort av «dem som frykter Herren og akter på Hans navn». Malaki 3:16. Deres trosord, deres kjærlighetsgjerninger, blir registrert i himmelen. Nehemja viser til dette når han sier: «Kom meg i hu, min Gud, ... og utslett ikke mine gode gjerninger som jeg har gjort for min Guds hus.» Nehemja 13:14. I Guds minnebok blir hver rettferdig gjerning udødeliggjort. Der blir hver fristelse som er motstått, hvert onde som er overvunnet, hvert ord av øm medlidenhet som er uttalt, trofast opptegnet. Og hver selvoppoffrelsens handling, hver lidelse og sorg som er utholdt for Kristi skyld, blir nedskrevet. Salmisten sier: «Du har talt mine omflakkelser; legg mine tårer i Din flaske; står de ikke i Din bok?» Salme 56:8.

Det finnes også en opptegnelse over menneskenes synder. «For Gud skal føre hver gjerning fram for dommen, med alt som er skjult, enten det er godt eller ondt.» «Hvert unyttig ord som menneskene taler, skal de gjøre regnskap for på dommens dag.» Frelseren sier: «Ved dine ord skal du bli rettferdiggjort, og ved dine ord skal du bli fordømt.» Forkynneren 12:14; Matteus 12:36, 37. De skjulte hensikter og motiver trer frem i den ufeilbarlige opptegnelsen; for Gud «skal føre fram i lyset det som er skjult i mørket, og åpenbare hjertenes råd.» 1 Korinterbrev 4:5. «Se, det står skrevet for mitt åsyn, ... både deres misgjerninger og deres fedres misgjerninger sammen, sier Herren.» Jesaja 65:6, 7.

«Enhver manns gjerning føres fram til vurdering for Gud og blir opptegnet som trofasthet eller utroskap. Ut for hvert navn i himmelens bøker blir det med fryktinngytende nøyaktighet innført hvert urett ord, hver selvisk handling, hver forsømt plikt og hver hemmelig synd, sammen med all listig forstillelse. Advarsler eller irettesettelser sendt fra himmelen som er blitt tilsidesatt, bortkastede øyeblikk, ubenyttede anledninger, den innflytelse som er øvet til godt eller til ondt, med dens vidtrekkende følger, alt blir nedtegnet av den registrerende engel.»

«Guds lov er den målestokk hvorefter menneskenes karakter og liv skal prøves i dommen. Den vise mann sier: «Frykt Gud og hold hans bud! For dette gjelder alle mennesker. For Gud skal føre hver gjerning fram for dommen.» Forkynneren 12:13, 14. Apostelen Jakob formaner sine brødre: «Tal slik og gjør slik som de som skal dømmes etter frihetens lov.» Jakob 2:12.»

«De som i dommen blir «aktet verdige», skal ha del i de rettferdiges oppstandelse. Jesus sa: «Men de som blir aktet verdige til å få del i den kommende verden og i oppstandelsen fra de døde, ... er lik englene, og de er Guds barn, fordi de er oppstandelsens barn.» Lukas 20:35, 36. Og igjen erklærer Han at «de som har gjort det gode», skal komme fram «til livets oppstandelse». Johannes 5:29. De rettferdige døde vil ikke bli oppreist før etter den dommen hvor de blir aktet verdige til «livets oppstandelse». Derfor vil de ikke være personlig til stede for domstolen når deres opptegnelser blir gransket og deres saker avgjort.»

«Jesus vil fremtre som deres talsmann, for å føre deres sak fram for Gud. ‘Om noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige.’ 1 Johannes 2:1. ‘For Kristus gikk ikke inn i en helligdom som er gjort med hender, et bilde av den sanne, men inn i selve himmelen, for nå å tre fram for Guds åsyn for vår skyld.’ ‘Derfor kan han også fullt og helt frelse dem som kommer til Gud ved ham, ettersom han alltid lever for å gå i forbønn for dem.’ Hebreerne 9:24; 7:25.»

«Når opptegnelsenes bøker åpnes i dommen, blir livene til alle som har trodd på Jesus, ført fram til gjennomgang for Gud. Med begynnelse hos dem som først levde på jorden, legger vår talsmann fram sakene for hver påfølgende slekt og avslutter med de levende. Hvert navn blir nevnt, hver sak blir nøye gransket. Navn blir godtatt, navn blir forkastet. Når noen har synder stående igjen i opptegnelsenes bøker, synder som det ikke er angret på og som ikke er tilgitt, skal deres navn bli strøket ut av livets bok, og opptegnelsen over deres gode gjerninger skal bli utslettet fra Guds minnebok. Herren erklærte for Moses: ‘Den som har syndet mot Meg, ham vil Jeg stryke ut av Min bok.’ 2 Mosebok 32:33. Og profeten Esekiel sier: ‘Når den rettferdige vender seg bort fra sin rettferdighet og gjør urett, ... skal all hans rettferdighet som han har gjort, ikke bli husket.’ Esekiel 18:24.» The Great Controversy, 479–483.

Vi vil fortsette denne studien og besvare spørsmålene som er reist i den neste artikkelen i denne serien.